

nem deres Organisationer har resigneret paa de Punkter, hvor de mente at maatte kræve andre Bestemmelser indsat, Bestemmelser, der naturligvis vilde betyde højere Udgift — resigneret paa den Maade, at de har givet Tilslutning til Forslaget i Haab om, at denne Tilslutning skulde føre dette Lovforslag let gennem Rigsdagen. Jeg tror derfor ikke, at det er i Tjenestemændenes Interesse, at man her i Rigsdagen vil søge at fremhæve stærkt de Punkter, hvor Tjenestemændene paa Grund af deres Resignation kunde have nogen Grund til at være utilfredse med Lovforslaget, for det vil taktisk komme til at vanskeliggøre dette Lovforslags Gang gennem Rigsdagen, og det tror jeg ikke er til Tjenestemændenes Gavn.

Det ærede Medlem udtalte, at det var bedre, om der havde staaet, at der skulde fremsættes Forslag til Revision af Loven om 2 Aar. Det er muligt, at 2 Aar er bedre end 3 Aar. Jeg tror ikke, jeg røber nogen Hemmelighed, naar jeg siger her, at Tjenestemandsgupperne, navnlig de Tjenestemandsgupper, som vistnok maa antages at staa det ærede Medlems Hjerte nærmest, ønskede, at Forslag til Revision først skulde fremsættes om 5 Aar. Det var en Indrømmelse til mig, naar der blev sat 3 Aar, saa jeg tror ikke, at det ærede Medlem ligger i den Linie, han tror at ligge i, med Hensyn til det Ønske, der fremsættes her. Men jeg skal for mit Vedkommende være villig til at forhandle om den Tidsbestemmelse; jeg har blot villet bemærke, at naar der staa 3 Aar, er det ikke, fordi jeg har ønsket en længere Gyldighedstid for Loven, men fordi jeg har ønsket en kortere Tid, end Tjenestemændene havde ønsket.

Det ærede Medlem udtalte en Del om, hvad Tjenestemændene kunde have opnaaet i 1923. Jeg tror ikke, det har saa megen praktisk Interesse at tale om, hvad de kunde have opnaaet, som om, hvad de opnaaede, opnaaede ved det samlede Stemmetal fra Venstre og det konservative Folkeparti her i Rigsdagen. Den Kendsgerning, der foreligger til Vurdering, naar man skal vurdere Situationen i 1923, er den, at Loven da blev vedtaget med Venstres og det konservative Folkepartis Stemmer. Hvilke Motiver det konservative Folkeparti har haft til at give dette Forslag sine Stemmer den Gang, det kan drøftes og debatteres, men det forekommer mig, at denne Debat hører hjemme i det konservative Folkepartis egen Gruppe; det vedrører ikke andre Partier, hvilke Motiver der førte dem til at afgive deres Stemmer paa den Maade, de gjorde det den Gang. Kendsgerningen

overfor den øvrige Rigsdag, Kendsgerningen overfor Tjenestemændene er, at det konservative Folkepartis Medlemmer stemte for den Ordning i 1923, og hvis det konservative Folkeparti ikke havde stemt for den, vilde den ikke være blevet vedtaget. Dette er Kendsgerningen, og jeg tror, at det konservative Folkepartis Medlemmer skal holde deres Overvejelser af, om de handlede forkert den Gang, indenfor deres egen Partigruppe og ikke lade os andre overvære Angeren og Ruelsen paa dette Punkt. Det er dog vist for pinligt for Partiet selv.

Det konservative Folkepartis Stilling til Lovforslaget vil jeg gerne have Lov at opfatte saaledes, at man vil være med til at gennemføre i hvert Fald Konjunkturtillæget; jeg tror ikke, det er forkert opfattet. Men saa gjorde man nogle Indvendinger mod Stedtillægget, idet man i Princippet var imod dette. Ja, det er nok muligt, at man er imod Stedtillægget i Princippet, men man har dog ikke særlig fremhævet dette tidligere. Stedtillægget indeholdtes ogsaa i den Tjenestemandsløvslov, der vedtoges i 1919, og hvis man den Gang har været imod Stedtillægget i Princippet, har man i hvert Fald overvundet denne sin Modstand, da dette Forslag blev vedtaget. Det var dog dér, Hovedslaget stod om de Principper, der skal gælde for Tjenestemandslønningerne, deriblandt om, hvorvidt Stedtillægget skal gives ens til alle Tjenestemænd eller med et højere Beløb til de højere lønnede; og de Forandringer, der nu foreslaas i Stedtillægget, har i denne Henseende ingen praktisk Betydning; den Forskel, der vilde kunne blive, hvis Stedtillægget gradueredes efter Lønnens Højde, er realiter saa betydningsløs, at jeg ikke tror, man fra Tjenestemændenes Side vil lægge nogen som helst Realitet deri, og da det en Gang som Princip er fastslaaet, at Stedtillægget er ens for alle Tjenestemænd, vil sikkert de, der ønsker dette Lovforslag fremmet i Rigsdagen, være enige med mig i, at man ikke gør det nogen god Tjeneste ved at rejse dette almindelige Principspørgsmaal, som ikke hører hjemme ved denne Behandling, men som hører hjemme ved en almindelig Behandling af Tjenestemandsløvens Principper. Der er ikke ved Fremsættelsen af dette Lovforslag taget Stilling i Almindelighed til de Principper, der følges i Tjenestemandsløvens Regler; man har kun søgt at forøge de Satser, som findes i Tjenestemandsløven, efter de allerede gældende Principper.

Det ærede Medlem Hr. Parkov udtalte i den Forbindelse, at der var mange store Provinsbyer, hvor man mente, at særlig i dem trængtes der til et højere Stedtillæg;